

IN THE LIKELY EVENT

abban az esetben

„Rebecca sosem okoz csalódást,
gondolkodás nélkül a kosaramba kerül!”

– Jen McLaughlin, bestsellerszerző

fine
selection

REBECCA YARROS

A FOURTH WING – NEGYEDIK SZÁRNY ÍRÓJÁTÓLI!

REBECCA YARROS

IN THE
LIKELY
abban az esetben
EVENT

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

ELSŐ FEJEZET

NATHANIEL

Kabul, Afganisztán
2021. augusztus

EZ NEM ÉPPEN A MALDÍV-SZIGETEK.
Lehunytam a szemem és a perzselő nap felé emeltem a fejem. A szellő szinte elhitette velem, hogy a nyakamon végigcsorgó, majd a gallérom alá beszivárgó izzadság csak egy kis víz a nemrég befejezett úszás után. Majdnem.

Ehelyett a kabuli leszállópályán álltam, és azon agyaltam, vajon miért nem olvad egybe az aszfalttal a bakancsom ebben a hőségben. Talán az, hogy lemaradtam az utazásról a karma műve, amiért nélküle indultam útnak.

– Kimenőn kéne lenned – szólalt meg egy ismerős hang a jobbon.

– Psszt! Ott vagyok, nem látod? – Kinyitottam a szemem, de csak annyira, hogy Torresre pillantsak, aki mellettem állt. Vastag szemöldökét eltakarta a terepmintás sapkája.

– Tudod, mit látok? Hogy hátravetett fejjel állsz egy leszállópályán, mintha valamilyen naptejraklamban szerepelnél.

Felfelé görbült a szám.

– Ez nem leszállópálya, hanem egy kis bungaló a Maldív-szigeteken. A víz fölött. Nem hallod a hullámokat?

Távoli rotorok ritmikus dübörgése töltötte meg a levegőt.

– Csak azt hallom, hogy elment az eszed – mormogta. – Azt hiszem, megérkeztek.

Vonakodva nyitottam ki a szemem, és az eget kémelve azonnal megláttam az érkező repülőt.

És minden kezdődik előlről. Egy időben szerettem az izgalmat, ami ezzel a munkával járt, de mostanra unalmas lett. A béke már sokkal jobban hangzott, mint a véget nem érő háború.

– Mégis hogy a francba vettek rá erre? – érdeklődött Torres. – Úgy tudtam, Jenkins kapta a megbízást.

– Jenkinst tegnap ledöntötte a lábáról valami vírus, és nem akartam megkérni Wardot, hogy emiatt halassa el a kimenőjét. Gyerekei vannak. – Megigazítottam a gépfegyverem pántját, amint a C-130-as gép elérte a kifutót. – Most lehetek én a bébicsősz Lauren szenátor tanácsadói mellett.

– Nos, én itt vagyok neked. Mint mindig.

– Értékelem.

A legjobb barátom és mellettem van, amióta beválogattak a különleges erők tagjai közé. Valójában már azelőtt is mellettem volt.

– Remélhetőleg jövő hétre Jenkins már helyrejön, én pedig úton leszek a Maldív-szigetek felé, mielőtt a szenátor ideér. – Szinte a nyelvemem éreztem a színes koktélesernyős italok ízét..., ó, de várjunk csak, ez inkább a repülő üzemanyagának fémes aromája. Tényleg.

– Tudod, a legtöbb srác, akit ismerek, arra használta volna a kimenőjét, hogy hazamenjen meglátogatni a családját – mondta Torres, és hátrapillantott a csapat többi tagjára, akik felénk közeledtek, miközben megigazgatták az azonosító jelzések nélküli egyenruhájukat, mintha helyre tudták volna hozni a kinézetüket azok után, hogy már négy hónapja ebben az országban állomásoztak.

– Nos, a legtöbb srácnak nem olyan a családjá, mint az enyém – vontam meg a vállam. Anyu öt éve meghalt, és csak akkor lennék hajlandó találkozni apámmal, ha eltemethetném.

Amikor a csapat többi tagja is csatlakozott, felsorakoztunk, majd a repülő felé fordultunk. Graham állt a másik oldaladra.

– Szeretnéd, ha vezetnék?

– Aha – válaszoltam. Már kiválasztottam a srácokat, akiket magam mellett akartam tudni Jenkins visszatértéig. Parker és Elston a nagykövetségnél vártak.

– Mindenki itt van? – kérdezte Webb őrnagy, amikor odaért hozzánk, majd megvakarta az állát.

– Szent ég! Nem is emlékszem, hogy mikor láttam utoljára az arcát – vigyorgott Graham a parancsnokunkra, ragyogó mosolya kiemelte a bőre sötét színét.

Webb mormogott valamit a politikusokról, miközben a repülő az irányítótorny utasításai alapján a helyére gurult.

Kiváltságokkal járt, ha valaki a különleges erők elitjébe tartozik. Kétségkívül ezek közé tartozott a fesztelen bajtársiasság és az, hogy nem kellett borotválkozni. Az már kevésbé, hogy elcsesződik az ember kimenője, és személyes testőrt kell játszani törvényhozók és azok élcsapata mellett. Ma reggel egy órát töltöttem azzal, hogy részletesen tanulmányoztam Greg Newcastle aktáját. Az én felügyeletem alá tartozott Lauren szenátor irodájának harminchárom éves vezető helyettese, aki pontosan olyan kifinomultan festett, mint egy olyan fickó, aki a Harvard jogi karáról egyenesen a kongresszusba került. Egy egész csapat jön belőlük az úgynevezett „tényfeltáró” misszióra, hogy aztán jelentsék, hogyan halad az amerikai csapatok kivonása a térségből. Valahogy kétlem, hogy boldoggá teszi őket a valóság.

– Csak ismétlésként... – kezdte Webb, és elővett egy összehajtogatott papírt a zsebéből, majd a kijelölt biztonsági egységek vezetőire pillantott. – Maroon, a maga csapata Bakerre vigyázz, aki Garcia képviselő irodájához tartozik – folytatta. Most már a küldetésen használt álnevünkön szólított. – Gold, a magáé Turner, aki Murphy képviselőhöz tartozik. White, maga Holttal lesz, aki Liu szenátor irodájától jött. Green, maga pedig Astorért felel, aki Lauren szenátor irodájában...

– Én Greg Newcastle aktáját kaptam meg – szakítottam félbe.

Webb lepillantott a papírra.

– Úgy tűnik, az utolsó pillanatban történt pár változás. Most Astor mellé van beosztva. A küldetés változatlan. Ez az iroda foglalkozik a déli területekkel. Ugyanaz, amelyik azon dolgozik, hogy a női sakkcsapatot kivigye Amerikába.

Astor.

A gyomrom a torkomig ugrott. Ez nem lehet igaz... Lehetetlen...

– Nyugi – súgta Torres. – Ez gyakori vezetéknév.

Igaza van. Legutóbb, amikor hallottam róla, egy New York-i irodában dolgozott, de annak már három éve.

Az eső átázta a kabátom...

Elfojtottam a zabolátlan gondolatokat, miközben a repülő leparkolt előttünk a földi személyzet segítségével. Az aszfaltból hullámokban feltörő forróságtól minden vibrált körülöttem, miközben leereszkedett a hátsó ajtó, és a pilóta kikapcsolta a hajtóműveket.

Először a légierő egyenruhás katonái léptek ki a C-130-ból, egy csapat civil vezettek, akik csakis a kongresszusi tanácsadók lehetnek, az egyik öltönyöst lesegítették a rámpáról.

A csodálkozástól felszaladt a szemöldököm. *Az a fickó egyedül még a gépről sem tud lejönni, de azt gondolta, hogy jó ötlet Afganisztánba utazni?*

– Ez most komoly? – Kellman, vagyis a küldetés idejére White őrmester, gúnyosan felhorkant. – Kérlek, mondd, hogy nem az én palim.

– Kezdődik – mormogta Torres melletttem.

Hosszan kifújtam a levegőt, és elszámoltam tízig, abban bízva, hogy mire a végére érek, visszatér a türelmem. Nem tért. Ez kész időpazarlás.

A légierősök szélesen mosolyogva sétáltak felénk az utasaik előtt. Hát persze hogy boldogok voltak. Csak ledobták ide az öltönyösöket. Kétlem, hogy ugyanígy vigyorognának, ha nekik kellene kísérgetni a tudatlan, fontoskodó civileket egy katonai területen, mintha amolyan turistalátványosság lenne, nem pedig aktív, háborús zóna.

Webb őrnagy előrelépett, a légierősök maguk elé terelték a politikusokat. Összesen hatan voltak...

A szívem pedig kurvára megállt.

Lassan pislogtam egyet, majd még egyet, ahogy a forró, remegő levegőt hirtelen kisöpörte egy szellőket.

Nem lehetett eltéveszteni a mézszőke haját és a millió dollárt érő mosolyt. Feltettem volna rá az életemet, hogy a túlméretezett napszemüveg dús szempillával keretezett, mélybarna szemet rejt. A kezemet behajlítottam, mintha még ennyi év után is érezném az ujjaim alatt a telt idomokat.

Ő volt az.

– Jól vagy? – kérdezte Torres suttogva. – Úgy nézel ki, mint aki mindjárt kihányja a reggelijét.

Nem, nem voltam *jól*. Olyan messze voltam ettől, mint Afganisztán New Yorktól. Igazából megszólalni sem tudtam. Tíz éve találkoztunk egy teljesen más kifutón, de a látványa még mindig elvette a szavam.

Kezet nyújtott Webbnak, aki megrázta, majd a baljával megigazította az ismerős, katonazöld hátizsák pántját a vállán. Még mindig megvolt neki? A nap sugarai az ujjára estek és fényesebben csillogott, mint egy jelzőtűkör.

A fenébe is! A szívem újra életre kelt, és tiltakozásképpen olyan erősen kezdett verni, hogy az már *fájt*.

Itt van az egyetlen nő, akit valaha szerettem, a háborús terület kelletlen közepén, és egy másik férfi gyűrűjét viseli. Egy másik férfi *felesége* lesz. Nem ismertem a seggfejet, de máris gyűlöltem, máris tudtam, hogy nem elég jó hozzá. Ahogy én sem voltam. Mindig is ez volt a gond közöttünk.

Ahogy felém fordult, a mosolya azonnal elhalványult, a szája lefelé görbült. Remegő ujjakkal a fejére tolta a napszemüvegét, és a barna szempár pont olyan döbbenettel pillantott rám, mint ami engem is elfogott.

Összeszorult a mellkasom.

A szemem sarkából láttam, hogy Webb sorra bemutatja a politikusokat a biztonságukért felelős katonáknak, és már olyan sebesen tart felém, ahogy a visszaszámláló pereng egy nukleáris robbanás előtt,

miközben le sem vettük a szemünket egymásról. Talán három méter választott el minket, vagy kevesebb, de egyszerre tűnt túl messzinek és szörnyen közelinek.

Amikor odalépett elé, megrándult az arca, majd gyorsan összefogta a haját, mert a feltámadó szél mindent beterített homokkal és piszokkal, köztük a fehér, feltúrt ujjú blúzát is. Mi a francot keres itt? Nem tartozik ide. Egy kényelmes sarokirodában lenne a helye, ahol nem éri el senki... főleg nem én.

– Ms. Astor, kérem, hadd mutassam be... – kezdte Webb.

– Nathaniel Phelan – fejezte be helyette, és úgy nézte az arcom, mintha most látna utoljára, és még listába szedne minden változást, minden heget, amit az elmúlt három évben szereztem.

– Izzy. – Csak ennyit tudtam kinyögni a ki tudja hány karátos kő vakító fényében, ami fenyegetően ragyogott az ujján. Ki a francnak mondott igent?

– Maguk ismerik egymást? – kérdezte Webb csodálkozva, miközben a pillantása ide-oda járt köztünk.

– Igen – mondtam.

– Már nem – válaszolt Izzy velem egy időben.

A francia.

– Minden oké? – Webb még mindig köztünk járatta a tekintetét, csak magában jegyezhetette fel, hogy mennyire kínos ez a pillanat. – Lehet ebből probléma?

Igen. Hatalmas probléma. Kimondatlan szavak milliói kavarogtak körülöttünk, kegyetlenül és megállíthatatlanul, mint a homok a kifutón.

– Nézzék, átszervezhetem a... – kezdett bele Webb.

– Nem – csattantam fel. Semmiért a világon nem hagytam volna, hogy ebben a pokolban valaki másra bizzák Izzy biztonságát. Be kellett érnie velem, akár tetszett neki, akár nem.

Webb pislogott párat, ami a meglepettség egyetlen árulkodó jelének számított nála, majd Izzyre nézett.

– Ms. Astor?

– Nem lesz semmi gond. Ne fáradjon – válaszolt, majd egy könnyed, tökéletesre fejlesztett műmosolyt villantott rá, amitől a hideg futkározott a hátamon.

– Rendben – mondta Webb lassan, és ahogy visszafordult felém, még eltátogta, hogy „sok szerencsét”, aztán haladt is tovább.

Izzyvel egymást néztük, és minden érzélem, amit az elmúlt három évben igyekeztem eltemetni, megint a felszínre tört, feltépték a régi sebeket, amelyek soha nem tudtak igazán begyógyulni. Gondolhatam volna, hogy így fogunk találkozni megint. Szinte már szokásunkká vált, hogy a lehető legrosszabb időben és a lehető legrosszabb helyeken fussunk össze. Illett hozzánk ez a háború.

– Azt hittem, New Yorkban vagy – nyögtem ki végre olyan rekedt hangon, mintha egész éjjel az aszfaltot súrolták volna velem. *Ahol senki nem ügyködik azon, hogy a levegőbe repítsen.*

– Tényleg? – Felvonta a szemöldökét, és visszaigazította a vállára a lecsúszó hátizsákot. – Ez érdekes, mert én meg azt hittem, hogy meghaltál. Úgy tűnik, mindketten rosszul tudtuk.

MÁSODIK FEJEZET

IZZY

Saint Louis

2011. november

— TIZENÖT A. TIZENÖT A – mormogtam magam elé, és az ülések számát figyeltem, ahogy végigsétáltam a repülőgép tömött folyosóján, miközben a csomagom minden lépéssel egyre inkább kicsúszott az izzadt kezemből. Végül kiszúrtam a helyemet, és amikor észrevettem, hogy a felső poggyásztartó még üres, megkönnyebbülten felsóhajtottam, majd rögtön káromkodtam egy sort, mert rájöttem, hogy a jegy az ablak mellé szól.

Görcsbe rándult a gyomrom. Komolyan ablak melletti ülést foglaltam magamnak? Ahonnan végignézhetem, ha közeleg a katasztrófa?

De várjunk csak. Már ült egy pasi ott, a fejét lehajtotta, csak a hokis baseballsapkájának logóját láttam. Talán nem néztem meg elég jól a jegyem.

Odaértem az ülémhez, lábujjhegyre álltam, és olyan magasra emeltem a bőröndömet, amennyire csak tudtam. Már elérte a poggyásztartó szélét, de csak úgy tudtam volna beljebb tolni, ha felállok az ülésre... vagy hirtelen nőök pár centit.

Hirtelen az élénklila bőrönd kicsúszott a kezemből, és az arcom felé lendült.

Már felkészültem a becsapódásra, de egy kéz elkapta a megvadult csomagom, ami már csak pár centire volt az orromtól.

Te jó ég!

– Ez közel volt – jegyezte meg egy mély hang a poggyászmögül. – Mi lenne, ha segítenék?

– Igen, kérem – válaszoltam, és igyekeztem fogást találni a bőröndömön.

Először a baseballsapkát pillantottam meg, ahogy a pasi felpattant a helyéről, félig kilépett a folyosóra, majd kitekert testtel, egyetlen mozdulattal felemelte a bőröndöt. Nem semmi.

– Meg is vagyunk – mondta, majd könnyedén betolta a csomagot a fejünk fölé.

– Köszönöm. Szinte biztos voltam benne, hogy eltalálja az arcom – mosolyodtam el, és kicsit oldalra fordítottam a fejem, hogy felnézzek – még annál is feljebb – a pasira.

Húha. Olyan... dögösen festett. Olyan satufékezős, „leesik az arcod” módjára dögösen. Szögletes állát finom borosta fedte. Még az alsó ajkán végigfutó seb és a lila véraláfutás sem rontott a sármos összképen, mert a szeme... ejha. Egyszerűen... *ejha*. Az a kristályosan csillogó, világoskék szempár minden gondolatot kisöpört a fejemből.

Bámultam őt, de nem édes, flörtölős pillantásokkal, ahogy Serena tette volna, miközben elkéri a számát, amit kétségtelenül meg is kapna. Nem, ez tátott szájas, kínos bámulás volt, amit nem bírtam abbahagyni.

Csukd be a szád.

És még mindig néztem. Néztem és néztem.

– Én is – mondta a pasi, és a szája sarka enyhén felfelé kunkorodott. Pislogtam. „*Te is?*” *Mit?*

– Tessék?

Zavartan ráncolta a homlokát.

– Én is – ismételte meg – azt hittem, hogy eltalálja az arcod.

– Jaj, igen. – Felemeltem a kezem, hogy a fülem mögé igazítsam a hajam, de aztán eszembe jutott, hogy már összefogtam a fejem tetején, így nem volt mit a fülem mögé simítani, csak folytattam az egyre

kínosabb szériám. Király. Most már az arcom is lángolt, ami azt jelentette, hogy talán tíz árnyalatnyival vörösebb lettem.

A pasi visszacsusszant a helyére, és csak ekkor ébredtem rá, hogy a kis játékunk elálta a felszálló utasok útját.

– Elnézést – mormogtam a mellettem állónak, majd gyorsan leültem a tizenöt B-re. – Az a legviccesebb, hogy meg mertem volna esküdni, hogy a jegyem az ablak mellé szól – mondtam mosolyogva. Átemeltem a táskám pántját a fejemen, majd levettem a dzsekim, közben igyekeztem a lehető legkevesebbet mocorogni. Amilyen szerencsém van ma, biztos orron könyöklöm Mr. Kékszemuűt, és még nagyobb idiotának tüntetem fel magam.

– Ó, a francba! – fordult felém, és vágott egy grimaszt. – Elcseréltem a helyem egy nővel a hetedik sorban, hogy a gyereke mellett lehessen. Aztán véletlenül a te helyedre ültem le. – Lenyúlt a katonazöld hátizsákért, amit az előtte lévő ülés alá csúsztatott be, közben széles válla a térdemet súrolta. – Cseréljünk.

– Nem! – kiáltottam.

Megdermedt, majd lassan felém fordította a fejét.

– Nem?

– Az az igazság, hogy utálok az ablak melletti helyeket. Totál be vagyok parázva a repüléstől, tehát jobb is így – hadartam. A francba, már megint fecsegek. – De ha nem akarsz a folyosó mellé ülni... – Visszartartottam a levegőt, és nagyon bíztam benne, hogy a helyemen marad.

Hátradólt, és megrázta a fejét.

– Nem, én rendben vagyok. Félsz a repüléstől, mi? – Szemernyi gúny sem volt a hangjában.

– Aha – feleltem, és megkönnyebbülés áradt szét bennem. Összehajtottam a kabátomat, hogy a táskámmal együtt az előttem lévő ülés alá tuszkoljam.

– Miért? – nézett rám. – Már ha nem bánod, hogy megkérdeszem.

Erre még jobban elpirultam.

– Mindig is féltem a repüléstől. Van benne valami, ami egyszerűen... – ingattam a fejem. – Igazából statisztikailag rendben vagyunk.

Tavaly a balesetek aránya egy volt az 1,3 millióhoz, ami magasabb, mint az az előtti évben, akkor ugyanis egy volt a 1,5 millióhoz. De ha belegondolsz, mennyi repülőjárat indul, akkor ez nem is olyan rossz, mintha, mondjuk, autóval mennél valahová, hiszen ott a balesetre az esélyed egy a 103-hoz, de akkor is: tavaly nyolcszázhuszonnyolc ember halt meg légikatasztrófában. És én nem szeretnék egy lenni közülük.

Már megint fecsegsz. Ráharaptam az ajkamra, és imádkoztam, hogy az agyam hagyja abba.

– Hú! – nyögte, és megjelent két függőleges vonal a szemöldöke közt. – Még sosem gondoltam rá így.

– Lefogadom, hogy téged nem ijeszt meg a repülés, ugye? – Ez a pasi úgy nézett ki, mint aki a világon semmitől sem ijedne meg.

– Fogalmam sincs. Még sosem repültem, de most, hogy átvetted velem a statisztikai adatokat, kezdem megkérdőjelezni a döntésem.

– Ó, te jó ég! Úgy sajnálom. – A szám elé emeltem a kezem. – Amikor ideges vagyok, fecsegek. És ADHD-m van. Tudod, a figyelemhiányos hiperaktivitás-zavar. Ma reggel nem vettem be a gyógyszerem, mert a narancslevem mellé tettem, de Serena megitta a narancslevet, így elterelte a figyelmem, hogy öntsek még, és a tableta még mindig ott van... – Elhúztam a szám, és szoroson lehunytam a szemem. Egy mély lélegzettel később kinyitottam, és láttam, hogy felvont szemöldökkel néz. – Bocsánat. Vegyük hozzá a tényt, hogy mindig mindent túlgondolok, és máris itt kötünk ki. A fecsegésnél.

Apró mosoly terült el az arcán.

– Ne aggódj miatta. De akkor egyáltalán miért szállsz repülőre? – Igazított egyet a feje fölött lévő légfűvókán, majd feltúrta a napbarnított alkarján a felsője ujját. Ki volt pattintva. Ha az alkarja így néz ki, akkor el sem tudom képzelet, hogyan festhet a teste többi része.

– Hálaadás – vontam meg a vállam. – A szüleim, miután átköltöztek, hogy elkezdjem a fősulit, befizettek egy föld körüli hajóútra, a nővérem, Serena pedig harmadéves a Washingtoni Egyetemen, újságírónak tanul. Mivel én most elég messze, Syracuse-ban tanulok, a repülés tűnt a legjobb megoldásnak. És te?

– Fort Benningbe tartok, az alapképzésre. A nevem amúgy Nathaniel Phelan. De a barátaim csak Nate-nek hívnak. – Az utasok folyama a fedélzeti folyosón már a sietős későkre apadt.

– Szia, Nate. Én Izzy vagyok – nyújtottam felé a kezem, ő pedig megfogta. – Izzy Astor. – Nem tudom, hogy sikerült kimondani a nevem, amikor a figyelmem teljes egészében a kezemet szorongató bőrkeményedéses tenyerére irányult, és az érintése melegétől összerándult a gyomrom.

Soha nem hittem az első érintéstől megjelenő szikrákban, ahogy azt a romantikus könyvekben leírják, de ez itt most az egész bensőmet megrázta. A szeme kicsit elkerekedett, mintha ő is érezte volna. Nem kerültem sokkos állapotba, inkább egy leírhatatlan, sistergő... kapcsolatot éreztem, mintha a puzzle utolsó darabja épp az előbb került volna a helyére.

Serena azt mondta volna, ez a sors keze, de ő gyógyíthatatlanul romantikus. Én vonzalomnak hívtam.

– Örülök, hogy találkoztunk, Izzy – mondta, és lassan megrázta a kezem, majd még lassabban engedte el, életre keltve az ujjamban az összes idegvégződést. – Gondolom, ez az Isabelle rövidítése, ugye?

– Ami azt illeti, az Isabeau-é. – Becsoltam magam, és jó szorosra húztam a csípőmön átívelő biztonsági övet.

– Isabeau – ismételte meg, és ő is bekötötte magát.

– Aha. Az anyám szerette a *Sólyomasszonyt*. – Végre mindenki leült. Ezek szerint az összes utas felszállt már a gépre.

– Mi az a *Sólyomasszony*? – kérdezte Nate enyhén csodálkozó tekintettel.

– Egy nyolcvanas évekbeli kalandfilm, amiben egy pár felboszszant egy gonosz püspököt a szerelmükkel. A püspök akarja a csajt, de ő Navarre-t szereti, ezért a püspök elátkozza őket. Navarre éjszaka farkassá változik, a csaj meg nappal sólyommá, így csak akkor tudnak egy pillantást vetni a másikra, amikor épp felkel vagy lemegy a nap. Isabeau volt a csaj, a sólyom. – *Ne fecsegj!* Istenem, miért vagyok ilyen?

– Ez elég... tragikusan hangzik.

– Hölgyeim és uraim, üdvözljük önöket a Transcontinental Airlines 826-os járatán – mondta a légiutas-kísérő a mikrofonba.

– Annyira azért nem tragikus. Megtörik az átkot, szóval boldog a vége. – Előrehajoltam, és sikerült anélkül kihalásznom a mobilomat a táskából, hogy az egész cuccot újra elő kelljen vennem.

Két olvasatlan üzenetem volt Serenától.

Serena: Írj, ha a repcsin vagy

Serena: nem viccelek!

Az üzenetek tizenöt perc eltéréssel érkeztek.

– Ha még nem tették volna, helyezték el a kézipoggyászuakat a felső poggyásztartókban vagy az előttük lévő ülés alá. Kérem, foglaljanak helyet, és csatolják be a biztonsági övüket – folytatta kissé csiripelő hangon, de mégis profin.

Begépeltem a nővéremnek a választ.

Isabeau: fent vagyok

Serena: már aggódtam

Mosolyogva ingattam a fejem. A nővérem csak miattam képes aggódni.

Isabeau: aggódsz? Szerinted elkavarodom a biztonsági ellenőrzés és a kapu közt?

Serena: nálad sose lehet tudni

Azért nem voltam *ennyire* rossz a tájékozódásban.

Isabeau: Szeretlek. Köszí ezt a hetet.

Serena: Én jobban szeretlek. Írj, ha leszálltál.

– Ha egy vészkijárat mellett ülnek – folytatódott a biztonsági tájékoztató –, kérem, figyelmesen olvassák el az előttük levő ülésnél

elhelyezett útmutatót. Ha vészhelyzet esetén nem kívánják végrehajtani az ott leírt utasításokat, jelezzék egy légiutas-kísérőnek, hogy más helyre kísérje magukat.

Fepillantottam.

– Ezek mi vagyunk – mondtam Nate-nek. – Egy vészkijárat mellett ülünk.

Fepillantott az ajtón lévő jelölésekre, majd előrenyúlt a biztonsági útmutatóért, miközben a légiutas-kísérő felhívta a figyelmet, hogy ez egy nemdohányzó járat.

Be kellett ismernem, hogy ettől a gondoskodástól csak még cukibb lett a szememben.

Nate olvasott, a tájékoztató véget ért, és rögzítették az ajtót. A szívem gyorsabban vert, fojtogatni kezdett az idegesség. Ügyetlenkedtem a telefonommal, megnéztem az Instagramot meg a Twittert, végül repülőgép üzemmódba tettem, a mellényem zsebébe csúsztattam, majd becipzároztam. Amikor végképp elszorult a torkom, maximumra tekertem a fejem fölötti légkondit.

Nate visszatette a biztonsági utasításokat tartalmazó kártyát az előtte lévő ülés zsebébe, majd kényelmesen elhelyezkedett, és azt nézte, hogy mi történik a repülőgép mellett. Sűrű volt ma reggel a köd, már húsz perccel késleltette az indulást.

– Ne felejtse el a telefonod – emlékeztettem, mert a stewardess már figyelmeztetett minket korábban. – Repülőgép módban kell lennie.

– Nincs telefonom, szóval emiatt nem kell aggódnom – felelte, és felém villantott egy mosolyt, majd rándult egyet az arca, és megnyalta a vágást az ajkán.

– Mi történt veled? – intettem a szám felé. – Már ha nem bánod, hogy ezúttal *én* vagyok kíváncsi.

Lehervadt a mosoly az arcáról.

– Volt valakivel egy kis nézeteltérésem. Hosszú történet – felelte, majd kinyúlt az előtte lévő ülés felé, és elővette a zsebéből Jon Krakauer *Ég és jég* című könyvét.

Olvas is?

Ez a pasi egyre dögösebb.

Értettem a finom célzást, ezért én is elővettem a könyvemem a tás-
kából, Jennifer L. Armentrout *Félvér* című könyvét, majd a tizen-
egyedik fejezet közepén várakozó könyvjelzőmhez lapoztam.

– Kérem a személyzetet, készüljenek a felszálláshoz – jelentette be
egy mély hang.

– Jó a sztori? – kérdezte Nate, miközben a repülőt kitolták a ka-
putól.

– Imádom. Bár úgy látom, a fantasy nem a te zsánered – biccentet-
tem a könyve felé. – És a tiéd milyen? – Úgy láttam, már a felénél jár.

A gép bevett egy jobb kanyart a felszállópálya felé, mire mélyen be-
szívtam az orromon a levegőt és a számon fújtam ki.

– Jó. Tényleg. Egy listán találtam, ami száz olyan könyvet sorolt
fel, amit harmincéves korod előtt el kell olvasnod. Ezen megyek most
végig. – Felém pillantott, aggodalom ült a szemében. – Jól vagy?

– Ühüm – válaszoltam, miközben épp cigánykereket vetett a
gyomrom. – Tudtad, hogy a repülés legveszélyesebb ideje a felszállás
utáni három perc és a landolás előtti nyolc perc?

– Fogalmam sem volt.

Nyeltem egyet. Egy nagyot.

– Korábban nyugtatókat szedtem. Természetesen olyat, amit az or-
vos írt fel. Nem érdekelnek az illegális cuccok. Nem mintha rossz len-
ne, ha bírod őket. – A saját kínos szavaimat hallva megrándult az ar-
com. Miért az agyam a legrosszabb ellenségem?

– Ez nem igazán az én világom. És miért nem szeded már a nyug-
tatót? – kérdezte, és becsukta a könyvét.

– Mert teljesen kiütnek, és emiatt egyszer majdnem lekéstem az át-
szállást Philadelphiába. A személyzetnek kellett felráznia, hogy ma-
gamhoz térjek, és teljes erőmből rohantam a kapuhoz. Az ajtót már be-
csukták meg minden, de végül felengedtek. Tehát lemondtam róluk.

A repülő még fordult egyet, majd beállt a felszállásra váró többi gép
mögé. *Ne nézz ki az ablakon. Tudhatnád, hogy attól csak rosszabb lesz.*

– Értem. – Megköszöri a torkát. – És mit tanulsz Syracuse-ban?
– Elmosolyodtam a teljesen egyértelmű erőfeszítésétől, hogy elterel-
je a figyelmem.

– PR-t – fojtottam el magamban a nevetést. – Általában elég jól bánok az emberekkel, amíg nem egy repülőn kell velük társalognom.

– Szerintem nagyon jól tartod magad – vigyorodott el, és uram-atyám, egy gödröcske jelent meg az arca jobb felén.

– Veled mi a helyzet? Miért vonulsz be? Miért nem tanultál tovább? – Én is becsuktam a könyvem és az ölembé fektettem.

– Nem volt rá lehetőségem. A jegyeim jók voltak, de nem egy ösztöndíjhoz, és ha már kábeltévére sem telik, akkor egyetemre még kevésbé. Ha őszinte akarok lenni, a szüleimnek szükségük volt még egy dolgos kézre. Illinois-ban, Shipmantól délre van egy kis farmjuk. – Kipillantott az ablakon. – Az édesanyám farmja. Még a nagyapám hagyta rá. Mindegy is, a sereg majd fizetni fogja az oktatásom, ezért bevonulok.

Bólintottam, de nem voltam annyira ostoba, hogy azt higgyem, meg tudom érteni a helyzetét. Én ennek a szöges ellentétében nőttem fel, ahol az volt a fő kérdés, hogy hol tanulok majd tovább, és nem az, hogy folytatom-e egyáltalán a tanulást. Anya és apa a tandíjamat viccelődve *szülődíjnak* hívta, mivel ők fizették az iskolát. Soha nem kellett olyan válaszút elé állnom, mint amilyen elé Nate került. – És mihez kezdesz majd miután lediplomáztál?

Eltöprengett.

– Ennyire még nem terveztem előre. Talán tanítanék. Szeretem a nyelveket. Szóval valamilyen irodalom szóba jöhet. De az is lehet, hogy bejön a sereg. A különleges erők közé bekerülni elég szuperül hangzik.

– Hölgyeim és uraim, itt a kapitányuk beszél. Először is, üdvözlök mindenkit a 826-os, közvetlen atlantai járat fedélzetén. Biztos észrevették már, hogy a vastag köd egy kicsit lelassított minket. Úgy tűnik, hogy húszperces sor alakult ki a felszállópályánál, ami azt jelenti, hogy háromnegyed órát vagy talán még többet kell várunk, amíg felemelkedhetünk a levegőbe.

Körülöttünk mindenki felhördült, köztük én is. Háromnegyed óra miatt még nem késem le a syracuse-i csatlakozásomat, de elég szoros lesz.

– A jó hír viszont, hogy az időjárás nem fog gondot okozni, miután magunk mögött hagytuk a ködöt, így a lemaradást majd megpróbáljuk behozni a levegőben. Egy kis kitartást kérek még mindenkitől, és köszönjük, hogy minket választottak.

Mindenhonnán a telefonok billentyűinek pityegését lehetett hallani, bizonyára mindenki ideges volt a saját csatlakozása miatt.

– Átszállsz Atlantában? – kérdeztem Nate-et.

– Igen, Columbus felé, de még van pár órám előtte. – Megtapogatta a felhasadt száját, majd egy kicsit fészkelődött az ülésében.

– Van antibiotikumos kenőcs a táskámban – ajánlottam fel. – És fájdalomcsillapító is, ha nagyon rossz lenne.

Felvonta a szemöldökét.

– Egy teljes elsősegélydobozt tartasz a táskádban?

Megint elpirultam.

– Csak az alapvető dolgokat. Soha nem tudhatod, hogy mikor ragadsz a felszállópályán egy idegennel, akinek hosszú története van a felhasadt ajkáról – mosolyodtam el.

A nevetése lágy, alig hallható.

– Nem lesz gond. Volt már rosszabb is.

– Ez nem túl megnyugtató. – Hm. Volt egy kis dudor az orrán, és akaratlanul is arra gondoltam, vajon attól, hogy valamikor eltörték?

Ezúttal hangosan nevetett.

– Bízz bennem. Rendben leszek.

– Elég komoly nézeteltérés lehetett.

– Általában az – felelte, és elcsendesedett. Összeszorult a mellkasom, amikor rájöttem, hogy olyan témát feszegetek, amihez semmi közöm. Megint.

– Szóval mit kell még elolvasnod a százas listádról? – kérdeztem.

– Hm. – A mennyezet felé nézett, mint aki gondolkodik. – A *Közvilálok*...

– S. E. Hintontól – fejeztem be helyette. *Basszus, már megint félbeszakítottam.* – Ez nem kérdés. Szinte biztos vagyok benne, hogy a gim első évében minden szóba jöhető rosszfűnának kiosztják ezt a könyvet. – Nem tudtam levakarni az arcomról a mosolyt.

– Ide figyelj... – Úgy húzódott hátrébb, mint akit valami eltalált.
– Ebből – mutatott végig magán – mégis mi árulta el, hogy rosszfű vagyok? Egy farmon nőttem fel.

Felnevettem, és már el is felejtettem, hogy a felszálláshoz várakozó sorban araszolunk.

– Talán a tested? Talán az arcod? A vágás a szádon? A véresre horzsolts bütykök? – Az alkarjára pillantottam, ahol a feltűrt póló ujja alól kilátszott a bőre, és észrevettem a tekergőző, fekete vonalakat. – Ó, azok tetoválások? Ez létfontosságú eleme a rosszfűságnak. Lefogadom, hogy összetört szívek tömkelegét hagyta magad után.

– Ki használja a tömkelege szót egy hétköznapi beszélgetésben? – A mosolyától az enyém csak még szélesebb lett. Rosszfű vagy sem, abban biztos voltam, hogy Nate mosolya miatt jó pár bugyi landolt a padlón, mert ha nem lettünk volna épp a gépen, én is megfontoltam volna az első egyéjszakás kalandomat.

– Elmondom, hogy kik – nézett rám. – Az egyetemista lányok.

– Beismerem a bűnösségem. – Felvont szemöldökkel néztem rá. – Benned akkor is van valami dögös, amikor olyan merengős, olvasós hangulatban vagy. Ez Jess Marianóra emlékeztet.

– Jess kicsoda? – pislogott zavartan.

– Jess Mariano – ismételt meg. Ez a *szempár* lesz a halálom. A színe a Silverton melletti Ice Lake tavat idézi, csak nem annyira jéges. – Tudod, a *Szívek szállodájából*.

– Soha nem láttam – rázta meg a fejét.

– Nos, ha bármikor belenéznél, akkor tudd, hogy totálisan olyan vagy, mint Jess, csak magasabb... és dögösebb – mondtam ki, majd szorosan összezártam a szám.

– Dögösebb, mi? – ugratott azzal a mindent tudó pillantásával, amittől a testhőmérsékletem pár fokot emelkedett.

– Felejtsd el, hogy bármit is mondtam. – Valahogy sikerült levennem róla a meggyötört tekintetemet, és szétnyitottam a mellényem. Hogy lehet itt ilyen meleg? – Mi van még az olvasmánylistádon?

A szeme kissé összeszűkül, de belement a témaváltásba.

– Már elolvastam a *Fahrenheit 451*-et, *A legyek urát*, *Az utolsó mohikánt*...

– Na, az egy jó film – sóhajtottam fel. – Amikor megígéri a nőnek, hogy bárhol megtalálja, mielőtt leugrik a vízesésbe... Az lenyűgöző. A totális romantika-alapanyaga.

– A film megnézése nem számít! – rázta meg kuncogva a fejét. – És nem romantikus. Kalandregény, amibe belekevertek egy kis szerelmet, de messze nem romantikus.

– Hogy mondhatsz olyat, hogy nem romantikus?

– Mert a könyv kicsit más, mint a film – rántotta meg a vállát.

– Miben más?

– Tényleg tudni akarod?

– Igen! – Imádtam azt a filmet. Az volt a mindenkori gyógyító kúrám némi jégkrémrel megspékelve, ha épp zűr támadt a szívemben.

– Cora meghal.

Leesett az állam.

Nate arca rándult egyet.

– Te kérdezted.

– Most már tuti, hogy nem olvasom el. Maradok a filmnél – mormogtam, miközben a gépünk előrébb jutott a sorban. Az sem segített most, hogy kipillantottam az ablakon. Semmit sem lehetett látni odakint.

Teltek a percek, és végimentünk a listán szereplő könyveken. Néhányat közülük, például *A nagy Gatsbyt*, már olvastam a középiskolában, de másokat, mint az *Elit alakulat*, még nem.

– Oké, és mi lenne a te nagy, százas listádon? – kérdezte.

– Jó kérdés. – Oldalra döntöttem a fejem, miközben egyre előrébb gurultunk. – A *Büszkeség és balítélet* biztosan ott lenne. Aztán az *Édentől keletre*...

– Te jó ég, nekem elég volt Steinbeckből az *Érik a gyümölcs* után.

– Ez a regény sokkal jobb. – Úgy biccentettem, mintha a véleményem szilárd tény lenne. – Mi lenne még? Hát *A szolgálólány meséje* és a *Henrietta Lacks örök élete* is nagyon jó volt... Ó, olvastad már

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Az Éhezők viadalát? A trilógia harmadik könyve tavaly jelent meg, és az is baromi jó.

– Még nem olvastam. A *Huckleberry Finn kalandjait* fejeztem be, mielőtt belekezdtem volna ebbe – pillantott le az ölében heverő könyvre. – Talán egy modernebb listát kellene keresnem.

– Hé, a Huck Finn remek. Semmi nem érhet fel a vitorlázással a Mississippi folyón.

– Tényleg jó volt – helyeselt. – Nem lesz túl sok időm olvasni az alapkiképzés alatt, de biztos, ami biztos alapon betettem pár könyvet – töprengett csendesen. – Az egyik haverom tavaly vonult be, és azt mondta, a bejelentkezés után szinte mindent elvesznek, de az iPodomat a biztonság kedvéért betettem egy felcímkézett műanyag zacsiba.

– Hány éves is... – fogtam bele, de gyorsan összeszorítottam a szám, mielőtt kicsúszhatott volna a kérdés többi része. Semmi közöm nem volt a korához, bár nagyjából velem egykorúnak tűnt.

– Hány éves vagyok? – fejezte be.

Bólintottam.

– Múlt hónapban töltöttem be a tizenkilencet. És te?

– Márciusig még tizennyolc. Mondtam, elsőéves vagyok a fősulin. – Végigsimítottam a könyvem szélén, hogy lefoglaljam valamivel a kezem. – Amúgy nem vagy... ideges?

– A repülés miatt? – Enyhén ráncolta a homlokát.

– Nem, amiatt, hogy bevonulsz. Olyan sok háború van a világban.

Margo, a szobatársam, Irakban vesztette el a legidősebb bátyját, de ezt nem fogom neki elmesélni.

Odakint elkezdték a jégtelenítés procedúráját, a speciális permet már a szárnyaknál járt.

– Igen, mintha hallottam volna erről. – Már megint ott a gödröcske. Mély levegőt vett, és maga elé meredve töprengett a válaszán. – Hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem futott át az agyamon a halál gondolata. De szerintem sokféle háború létezik. Csak néhány jobban szem előtt van, mint a többi. Nem ez lesz az első alkalom, hogy valaki rám támad, csak most már legalább fegyver lesz nálam. Különben